

Sygn. akt II Ns 701/10

POSTANOWIENIE

dnia 21 września 2015 r.

Sąd Rejonowy dla W. M. w W. II Wydział Cywilny w składzie:

Przewodniczący: SSR Joanna Szekowska-Krym

Protokolant: Agnieszka Mazur

po rozpoznaniu w dniu 9 września 2015 r. w W. na rozprawie

sprawy z wniosku R. P.

z udziałem K. K., E. W. i M. M.

o stwierdzenie nabycia spadku

postanawia:

stwierdzić, że spadek po J. P., zmarłej w dniu 29 maja 2010 roku w W., ostatnio stale zamieszkałej w W. przy ul. (...), na podstawie ustawy nabyli: mąż R. P., córka E. W. z domu K. oraz syn K. K., po 1/3 (jednej trzeciej) części spadku każde z nich.

akt II Ns 701/10

UZASADNIENIE

We wniosku z dnia 23 sierpnia 2010 roku R. P. wniósł o stwierdzenie nabycia spadku po J. P., zmarłej w dniu 29 maja 2010 roku, na podstawie ustawy na jego rzecz, na rzecz syna zmarłej K. K. oraz na rzecz córki E. W. w częściach po 1/3. Wniósł również o dokonanie działu spadku po J. P.. W uzasadnieniu wniosku podał, że spadkodawczyni w dniu 25 września 1997 roku ustanowiła zapis testamentowy na rzecz siostrzenicy M. M., którym objęła lokal mieszkalny stanowiący jej majątek osobisty. Lokal ten nie wyczerpywał ani całego spadku ani prawie całego spadku, w związku z czym powyższe rozporządzenie nie stanowiło powołania do dziedziczenia (wniosek – k.1-4).

Uczestnik K. K. przyłączył się do wniosku w zakresie wskazanego przez wnioskodawcę sposobu dziedziczenia (pismo uczestnika – k.47).

Również uczestniczka E. W. przychyliła się do wniosku o stwierdzenie nabycia spadku po J. P. na podstawie ustawy na rzecz męża i dzieci spadkodawczyni (protokół rozprawy – k.65, pismo uczestniczki – k.71).

Uczestniczka M. M. wniosła o stwierdzenie nabycia spadku na podstawie testamentu notarialnego na jej rzecz, twierdząc, że mieszkanie stanowiące przedmiot zapisu wyczerpywało prawie cały spadek po J. P. (protokół rozprawy – k.65, pismo uczestniczki – k.78-80).

Na rozprawie w dniu 26 sierpnia 2011 roku zarządzono połączenie sprawy o stwierdzenie nabycia spadku po J. P., zainicjowanej przez M. M. prowadzonej pod sygn. akt II Ns 420/11 z niniejszą sprawą (protokół rozprawy – k.65).

W piśmie z dnia 9 listopada 2011 roku uczestnik K. K. podniósł, że w niniejszej sprawie nie występowały wątpliwości, co było wolą spadkodawczyni. W testamencie spadkodawczyni użyła bowiem sformułowania „zapisuje”, co jednoznacznie przesądza o tym, że jej wolą było ustanowienie zapisu. Testament został ponadto sporządzony przez notariuszem – osobą zaufania publicznego, który ma ustawowy obowiązek czuwać nad zabezpieczeniem praw

i interesów stron i innych osób, dla których czynność może mieć skutki prawne. W związku z powyższym nie ma podstaw do zastosowania reguły interpretacyjnej przewidzianej w art.961 k.c. (pismo uczestnika – k.86,87).

W piśmie z dnia 15 listopada 2011 roku wnioskodawca podniósł, że oświadczenie woli J. P. zawarte w akcie notarialnym z dnia 25 września 1997 roku nie stanowi testamentu, ponieważ z jego treści nie wynika aby było ono dokonane na wypadek śmierci (pismo – 88,89).

Na rozprawie w dniu 15 lutego 2012 roku zarządzono wyłączenie do odrębnego rozpoznania wniosku o dział spadku po J. P. (protokół rozprawy – k.110).

W piśmie z dnia 13 marca 2012 roku uczestniczka E. W. wskazała, że zapis testamentowy sporządzony przez spadkodawczynię z dnia 25 września 1997 roku nie może być poczytany za powołanie zapisobiercy do dziedziczenia, ponieważ przesłanką takiej interpretacji testamentu jest istnienie wątpliwości co do zakresu rozporządzenia. W niniejszej sprawie treść testamentu jest jasna a wola spadkodawczyni nie budzi wątpliwości (pismo uczestniczki – k.126-129).

W piśmie z dnia 23 lipca 2012 roku wnioskodawca podniósł, że w chwili sporządzenia testamentu notarialnego z dnia 25 września 1997 roku spadkodawczyni posiadała ekspektatywę prawa do mieszkania stanowiącego majątek osobisty jej męża R. P.. W związku z powyższym, mieszkanie zapisane siostrzenicy nie wyczerpywało całego lub prawie całego spadku. Pewność w tym zakresie wynikała z faktu 17-letniego pożycia małżeńskiego oraz z pewności dziedziczenia po mężu. W związku z powyższym, rozporządzenie z dnia 25 września 1997 roku nie może być uznane za powołanie do dziedziczenia (pismo wnioskodawcy – k.218,219).

W toku postępowania wnioskodawca i uczestnicy E. W. oraz K. K. podtrzymali swoje stanowiska. Uczestniczka M. M. na rozprawie w dniu 9 września 2015 roku wniosła o stwierdzenie nabycia spadku na podstawie testamentu, ewentualnie, stwierdzenie nabycia spadku na podstawie testamentu w zakresie majątku osobistego spadkodawczyni zaś na podstawie ustawy w zakresie majątku wspólnego spadkodawczyni (protokół rozprawy – k.492).

Na podstawie zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego, Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

J. P. zmarła w dniu 29 maja 2010 roku w W.. żonaty. Ostatnio stale mieszkała w W., przy ul. (...) w W. (odpis skrócony aktu zgonu - k. 6). W chwili śmierci była zamężna z R. P.. Z tego związku małżeńskiego nie miała dzieci. Nie miała też dzieci pozamałżeńskich ani przysposobionych. Spadkodawczyni była dwukrotnie zamężna. Z pierwszego związku małżeńskiego miała dwoje dzieci: E. W. i K. K. (odpis skrócony aktu urodzenia E. W. – k.74, odpis skrócony aktu urodzenia K. K. – k.50, odpis skrócony aktu małżeństwa E. W. – k.433, zapewnienie spadkowe – k.111).

Nikt z uczestników postępowania nie zrzekł się dziedziczenia, nie został uznawany za niegodnego dziedziczenia, nikt nie złożył oświadczenia o przyjęciu lub odrzuceniu spadku (zapewnienie spadkowe – k.111).

J. P. w dniu 18 grudnia 1980 roku zawarła związek małżeński z R. P. (kopia odpisu skróconego aktu małżeństwa – k.7). Małżonkowie nie zawierali małżeńskich umów majątkowych – (oświadczenie w umowie – akcie notarialnym – k.10 verte).

W pierwszych latach małżeństwa, J. P. utrzymywała sporadyczne kontakty z dziećmi z pierwszego małżeństwa. Kiedy dzieci uzyskały pełnoletność spadkodawczyni zaprzestała kontaktów z nimi (zeznania wnioskodawcy – k.493,494, uczestniczki E. W. – k.496, uczestnika K. K. – k.496 protokół rozprawy w systemie audiowizualnym – k.479). J. P. bliskie relacje utrzymywała z siostrą C. M. i jej rodziną, w szczególności z siostrzenicą M. M.. Spadkodawczyni spędzała z nimi święta i wolny czas. (zeznania uczestniczki M. M. – k.494,495, protokół rozprawy w systemie audiowizualnym – k.479, zdjęcia i korespondencja – k.450-462, zeznania świadków K. M. – k.474,477 i R. Ś. – k.477,478, protokół rozprawy w systemie audio – wizualnym – k.479).

W czasie małżeństwa J. P. nabyła do majątku osobistego odrębną własność lokalu mieszkalnego nr (...) położonego w budynku nr (...) przy ul. (...) w W. wraz ze związanym z nim udziałem w prawie użytkowania wieczystego oraz prawem

współwłasności części wspólnych budynku (umowa z dnia 14 listopada 1996 roku – k.490,491, odpis księgi wieczystej nr (...) – k.323-325).

R. P. w czasie małżeństwa ze spadkodawczynią nabył do majątku osobistego spółdzielcze własnościowe prawo do lokalu nr (...) położonego w budynku nr (...) przy ul. (...) w W., pozostającego w zasobach Spółdzielni Mieszkaniowej Na (...) w W. na podstawie zawartej z ww. spółdzielnią umowy o przekształcenie spółdzielczego lokatorskiego prawa do ww. lokalu na spółdzielcze własnościowe prawo (umowa – k.10-11, zaświadczenie spółdzielni – k.109).

W dniu 25 września 1997 roku J. P. sporządziła testament w formie aktu notarialnego przed asesorem notarialnym W. G. w kancelarii notarialnej w W. (rep A- (...)), w którym oświadczyła, że stanowiący jej majątek odrębny lokal mieszkalny nr (...) (jeden) mieszający się w budynku w W. przy ul. (...) wraz z przynależnym do tego lokalu udziałem w prawie użytkowania wieczystego działki gruntu, na której mieści się budynek, z którego wyodrębniony został lokal nr (...), zapisuje M. M., córce K. i C., zamieszkałej (...)-(...) W., ul. (...), (kopia testamentu – k.66, wypis testamentu w depozycie tutejszego Wydziału, zeznania świadka W. G. – k.475,476, protokół rozprawy w systemie audiowizualnym – k.479).

Spadkodawczyni posiadała w banku (...) SA z siedzibą w W. rachunek bankowy o nr (...) (kopia książeczki oszczędnościowej – k.9) ze stanem na datę jej śmierci 50.000 złotych, a także dwa Kredyty Odnawialne S., dwie lokaty dwunastomiesięczne, lokata terminowa Progresja, dwie oszczędnościowe książeczki mieszkaniowe, lokata terminowa subskrybowana, rachunek oszczędnościowy (informacja banku – k.119, k.136, potwierdzenie zamknięcia rachunku – k.137). Powyższe rachunki bankowe zostały otwarte po dniu 25 września 1997 roku t.j. po dniu sporządzenia testamentu notarialnego (informacja banku – k.235, zestawienie operacji – k.237-250).

W styczniu 2009 roku R. P. złożył w Sądzie Okręgowym w S. pozew o zachowek. W marcu 2009 roku zawarł ugodę pozasądową, w wyniku której zrzekł się powyższego roszczenia. W ramach ugody, spadkobiercy pozwani przez R. P. zapłacili na jego rzecz 30.000 złotych. Powyższa kwota została wpłacona przez uczestnika na rachunek prowadzony na rzecz J. P. (pозew – k.12,13, pismo procesowe i oświadczenie – k.14,15, zeznania wnioskodawcy – k.493,494, protokół rozprawy w systemie audio – wizualnym – k.497).

W dniu 25 września 2009 roku R. P. i J. P. zawarli w formie aktu notarialnego umowę, na podstawie której rozszerzyli obowiązującą ich wspólność ustawową małżeńską o spółdzielcze własnościowe prawo do lokalu nr (...) położonego w budynku nr (...) przy ul. (...) w W. wraz z prawami z nim związanymi stanowiące majątek osobisty R. P. (umowa – k.8-11).

Wartość rynkowa prawa własności do lokalu mieszkalnego nr (...) położonego w W. przy ul. (...) wraz z udziałem (...) części w nieruchomości wspólnej – prawie użytkowania wieczystego oraz części wspólnych wynosi 348.000 złotych. Wartość rynkowa spółdzielczego własnościowego prawa do lokalu mieszkalnego nr (...) w W. przy ul. (...) wynosi 263.000 złotych (opinia sądowa – k.143-184).

Powyższy stan faktyczny został ustalony na podstawie powołanych powyższej dokumentów, zeznań świadków: W. G., K. M., R. Ś. oraz zeznań wnioskodawcy i uczestników a także opinii biegłego sądowego. Powołana powyżej dokumentacja posłużyła do ustalenia stanu majątkowego spadkodawczyni w chwili sporządzenia testamentu, która jest decydująca dla przyjęcia, że przedmiot objęty rozporządzeniem wyczerpuje cały spadek lub prawie cały spadek. Dokumentacja przedstawiająca stan majątkowy spadkodawczyni nie wzbudziła wątpliwości ani zastrzeżeń również ze strony uczestników. Stan majątkowy wynikający z dokumentacji został też potwierdzony w zeznaniach świadków i uczestników postępowania. Wprawdzie wnioskodawca twierdził, iż w skład majątku spadkodawczyni w chwili sporządzenia testamentu wchodziła ekspektatywa prawa do lokalu mieszkalnego przy ul. (...), ale powyższa okoliczność nie znalazła odzwierciedlenia w materiale dowodowym, nawet w zeznaniach samego wnioskodawcy, który wbrew zajmowanemu stanowisku, zeznał, że wraz z żoną planowali sprzedaż mieszkania przy ul. (...) i podział uzyskanych pieniędzy pomiędzy J. P. a dziećmi R. P. (k.493).

Sporną okolicznością w niniejszym postępowaniu była rzeczywista wola spadkodawczyni w chwili sporządzenia testamentu z dnia 25 września 1997 roku. Uczestniczka M. M., twierdząc, że testament ten zawierał powołanie do dziedziczenia powołała dowód z zeznań świadków oraz przedstawiła zdjęcia i korespondencję. Powyższe dowody wykazały, że spadkodawczynię i uczestniczkę łączyły bliskie relacje oraz, że uczestniczka była dla J. P. szczególnie bliską osobą, co w świetle doświadczenia życiowego uzasadnia decyzję spadkodawczyni zapisania siostrzenicy mieszkania przy ul. (...). Z powołanych powyżej dowodów nie można jednak wywieść, że spadkodawczyni swoją wolą obejmowała więcej, niż wynikało z treści testamentu sporządzonego w obecności notariusza. Wyprowadzenie takich wniosków byłoby sprzeczne z logiką i doświadczeniem życiowym. Treść testamentu jest bowiem jednoznaczna, jasna i nie budząca wątpliwości.

Sąd zważył, co następuje:

Z chwilą śmierci należące do spadkodawcy prawa i obowiązki majątkowe o charakterze cywilnoprawnym stają się spadkiem. Na tę chwilę ustala się skład spadku i krąg spadkobierców. Z chwilą śmierci otwiera się spadek, który nabywają spadkobiercy.

Zgodnie z art. 926 § 1 i 2 k.c. powołanie do spadku wynika z ustawy bądź z testamentu. W polskim prawie spadkowym obowiązuje zasada swobody testowania, a więc swobodnej możliwości dysponowania swoim majątkiem na wypadek śmierci. Jedynym ograniczeniem jest to, by treść testamentu nie pozostawała w sprzeczności z przepisami ustawy, nie prowadziła do obejścia prawa i nie pozostawała w sprzeczności z zasadami współżycia społecznego.

Istnienie ważnego testamentu, t.j. sporządzonego w jednej z form przewidzianych w art. 949-953 k.c. i nie dotkniętego którąkolwiek z wad określonych w art. 945 § 1 k.c. warunkuje dziedziczenie na podstawie testamentu.

Polskie prawo spadkowe nie przewiduje jednak możliwości powołania spadkobierców do poszczególnych przedmiotów wchodzących w skład spadku ani też do wyodrębnionych gospodarczo części majątku spadkowego. Dopuszczalne jest powołanie spadkobiercy lub spadkobierców jedynie do całego spadku albo do jego ułamkowej części. Zawsze jednak chodzi o abstrakcyjnie rozumiane części całości spadku. Nie jest przy tym możliwe dopatrywanie się wyjątku od omawianej reguły w dyspozycji art. 961 k.c. Przepis ten nie wprowadza bowiem odmiennych od tej reguły zasad dziedziczenia. Stanowi jedynie normę interpretacyjną w wypadku, gdy spadkodawca rozrządził w testamencie poszczególnymi przedmiotami majątkowymi, które wyczerpują prawie cały spadek, istnieje zaś wątpliwość co do rzeczywistej woli spadkodawcy. (tak SN w postanowieniu z dnia 19 października 2000 roku, II CKN 505/00 LEX nr 51988)

Z powyższego wynika, że rozporządzenie konkretnymi przedmiotami wchodzącymi w skład masy spadkowej w zasadzie powinno być traktowane jako zapis a osobę, na rzecz której miało nastąpić przysporzenie, jako zapisobiercę. W razie wątpliwości czy rozporządzenie spadkodawcy należy traktować jako testament czy jako zapis z reguły osobę wymienioną w testamencie należy traktować jako zapisobiercę wyjątkowo jako spadkobiercę, gdy zapisane jej przedmioty wyczerpują cały spadek. Nie jest bowiem dopuszczalne co do pewnych przedmiotów dziedziczenie testamentowe, a co do pozostałych dziedziczenie ustawowe.

W związku z powyższym w przypadku niejednoznacznego brzmienia rozporządzenia spadkodawcy konieczne staje się ustalenie czy w skład spadku wchodzi – poza wymienionymi przez spadkodawcę – inne przedmioty mające znacznie większą wartość. W razie stwierdzenia gdy takich przedmiotów nie ma, osoba wymieniona w testamencie zostaje uznana za powołaną do całości spadku. Przy ocenie wartości przedmiotów wchodzących w skład spadku bierze się pod uwagę ich wartość obiektywną gospodarczą. Wyliczona wartość poszczególnych przedmiotów przeznaczonych dla spadkobierców w odniesieniu do wartości całego spadku pozwala na określenie udziałów spadkobierców.

Należy podkreślić, że reguła przewidziana w art. 961 k.c. może mieć zastosowanie jedynie w przypadku wątpliwości. W uzasadnieniu postanowienia z dnia 1 grudnia 2011 roku, sygn. akt CSK 419//10, Sąd Najwyższy stwierdził, że dyrektywa interpretacyjna zawarta w zdaniu drugim art. 961 k.c. ma zastosowanie wyłącznie w przypadku istnienia

wątpliwości co do charakteru prawnego dokonanych rozrządzeń. Jeżeli rozrządzenia testatora nie budzą wątpliwości co do ich charakteru lub w drodze interpretacji testamentu charakter ten można ustalić, to wykluczone jest stosowanie tej dyrektywy. Również z uzasadnieniu postanowienia z dnia 21 grudnia 2014 roku, sygn., akt I CK 319/04, Sąd Najwyższy wskazał, że reguła interpretacyjna zawarta w art. 961 k.c. wchodzi w grę tylko wówczas, gdy - jak wynika z tego przepisu - spadkobierca przeznaczył w testamencie oznaczonej osobie (osobom) poszczególne przedmioty majątkowe i zachodzi wątpliwość co do zakresu tego rozporządzenia.

W niniejszej sprawie spadkodawczyni sporządziła testament, w którym rozporządziła lokalem mieszkalnym nr (...) mieszczącym się w budynku w W. przy ul. (...). Postępowanie dowodowe nie wykazało, że J. P. w chwili testowania miała inne przedmioty majątkowe. Powyższa okoliczność nie mogła jednak stanowić samodzielnej przesłanki uzasadniającej zastosowanie reguły interpretacyjnej przewidzianej w art. 961 k.c., ponieważ treść testamentu nie budzi żadnych wątpliwości, iż wolą spadkodawczyni było sporządzenie zapisu a nie jak twierdziła uczestniczka M. M., powołanie do dziedziczenia.

Rozporządzenie spadkodawczyni zostało zawarte w formie testamentu. Testament jako rozporządzenie majątkiem na wypadek śmierci może zawierać: powołanie do spadku, zapis windykacyjny, zapis zwykły, polecenie, powołanie wykonawcy testamentu, wydziedziczenie. Umieszczenie zapisu J. P. w testamencie nie budzi więc wątpliwości co do formy. Sama treść oświadczenia woli jest również jasna. Oświadczenie zawiera rozporządzenie przedmiotem majątkowym – lokalem mieszkalnym. Użyte w niej sformułowanie „zapisuje” jest jednoznaczne. Należy zaznaczyć, że testament sporządzono przed notariuszem. Notariusz, zgodnie z art. 2 § 1 ustawy z dnia 14 lutego 1991 roku prawo o notariacie, w zakresie swoich uprawnień działa jako osoba zaufania publicznego. W myśl art. 80 § 2 i 3 powołanej powyżej ustawy, przy dokonywaniu czynności notarialnych notariusz jest obowiązany czuwać nad należyтым zabezpieczeniem praw i słuszych interesów stron oraz innych osób, dla których czynność ta może powodować skutki prawne. Notariusz jest obowiązany udzielać stronom niezbędnych wyjaśnień dotyczących dokonywanej czynności notarialnej. Jak zeznał świadek W. G., notariusz, który pośredniczył w sporządzeniu testamentu, w jego praktyce zapis zawsze był ujmowany w testamencie. W przypadku wyrażenia przez stronę woli rozporządzenia konkretnym składnikiem majątku, świadek miał zwyczaj wyjaśniania różnicy pomiędzy powołaniem do spadku a instytucją zapisu. Okoliczność ustanowienia zapisu w formie aktu notarialnego jest dodatkowym argumentem za wykluczeniem wątpliwości co do woli spadkodawczyni. Wprawdzie ww. świadek nie pamiętał czynności z udziałem spadkodawczyni, ale opisana przez niego i stosowana w całej jego karierze zawodowej praktyka stanowi dodatkowy argument za stwierdzeniem, że spadkodawczyni miała wolę ustanowienia zapisu.

Podnoszona przez wnioskodawcę kwestia planów małżonków co do mieszkania przy ul. (...), przemawia również za ustanowieniem zapisu a nie powołaniem do dziedziczenia. Skoro spadkodawczyni miała perspektywę uzyskania prawa do mieszkania stanowiącego majątek osobisty jej męża, rozporządzenie mieszkaniem przy ul. (...), jako rozporządzeniem częścią majątku, było uzasadnione w świetle doświadczenia życiowego. Należy w tym miejscu wskazać, że zeznania świadków i wnioskodawcy w zakresie planów wnioskodawczyni co do mieszkania przy ul. (...) były sprzeczne. Sąd uznał za wiarygodne w tym zakresie zeznania wnioskodawcy. Uczestniczył on bowiem osobiście w planowaniu przeznaczenia tego mieszkania. Ponadto, nawet zeznania uczestniczki M. M. pomimo rozbieżnego stanowiska w sprawie, nie stały w sprzeczności z twierdzeniami wnioskodawcy w tym zakresie. Uczestniczka zeznała bowiem, że ciotka mówiła, iż mieszkanie przy ul. (...) po śmierci jednego z małżonków przypadnie żyjącemu małżonkowi, a po jego śmierci dzieciom R. P.. Powyższe wskazuje jednoznacznie na to, że J. P. obejmowała swą świadomością powiększenie stanu majątkowego. Rozporządzenie mieszkaniem na rzecz siostrzenicy było więc uzasadnione i mogło wynikać z poszanowania woli męża spadkodawczyni przeznaczenia ostatecznie mieszkania przy ul. (...) innym osobom niż jej siostrzenica.

Mając powyższe na uwadze, Sąd na podstawie materiału dowodowego, uznał, że testament z dnia 25 września 1997 roku zawiera zapis na rzecz M. M.. Pomimo, że spadkodawczyni w chwili ustanowienia zapisu miała jedynie mieszkanie przy ul. (...) w W. to wyraziła ona wolę dokonania zapisu a nie powołania do dziedziczenia. Sąd nie podzielił przy tym opinii wnioskodawcy w zakresie nieważności testamentu. Wnioskodawca twierdził, że skoro z treści testamentu nie wynika, iż zawiera on rozporządzenie na wypadek śmierci to nie może stanowić on tzw. testamentu

zapisowego. Przepis art.968 k.c. nie wprowadza obowiązku wskazania, że ustanowienie zapisu jest dokonywane na wypadek śmierci. Wystarczy że oświadczenie woli w tym przedmiocie jest zamieszczone w testamencie.

Odnosnie żądania ewentualnego uczestniczki M. M. stwierdzenia nabycia spadku na podstawie testamentu w zakresie majątku osobistego J. P. oraz na podstawie ustawy w zakresie jej majątku wspólnego, należy wskazać, że w okolicznościach niniejszej sprawy takie orzeczenie jest niedopuszczalne. Artykuł 926 § 3 k.c. przewiduje możliwość zbiegu dwóch tytułów powołania do dziedziczenia, ustawowego i testamentowego. Część spadku może być dziedziczona z ustawy w przypadku, gdy w testamencie spadkodawca rozrządził jedynie częścią spadku, albo gdy którakolwiek z kilku osób, które powołał do całości spadku, nie chce lub nie może być spadkobiercą. Należy jednak wskazać, że powołanie w testamencie spadkobiercy do części spadku oznacza powołanie do części ułamkowej majątku spadkowego. Gdy spadkodawca przeznaczył poszczególne przedmioty poszczególnym osobom, to w takim wypadku dopuszczalne jest dziedziczenie testamentowe tylko wtedy, gdy przedmioty te wyczerpują spadek lub prawie cały spadek (art. 961 k.c.), nie jest zaś dopuszczalne co do pewnych przedmiotów dziedziczenie testamentowe, a co do pozostałych - ustawowe (post. SN z dnia 8 września 1975 r., III CRN 218/75, OSNC 1976, nr 9, poz. 200).

Mając powyższe na uwadze, Sąd uznał, że w niniejszej sprawie dziedziczenie powinno nastąpić na podstawie ustawy.

Zgodnie z art.931 § 1 k.c. zdanie pierwsze, w pierwszej kolejności powołane są z ustawy do spadku dzieci spadkodawcy oraz jego małżonek; dziedziczą oni w częściach równych. Złożone przez wnioskodawcę zapewnienie spadkowe wykazało, że J. P. zmarła jako mężatka. Pozostawiła po sobie również dwoje dzieci z pierwszego małżeństwa: E. W. i K. K.. Ich pokrewieństwo zostało wykazane odpisami skróconymi aktów urodzenia i aktu małżeństwa w odniesieniu do E. W.. Wobec powyższego, Sąd stwierdził, że spadek po J. P. nabyli z mocy ustawy: mąż R. P. oraz dzieci, po 1/3 części spadku każde z nich.

Z uwagi na to, że spadkobiercy nie złożyli oświadczenia o przyjęciu spadku w terminie sześciu miesięcy od dnia, w którym dowiedzieli się o podstawie powołania do dziedziczenia, dziedziczenie nastąpiło wprost (art.1015 § 1 i 2 k.c. w wersji obowiązującej w dacie otwarcia spadku).

Mając powyższe na uwadze, Sąd orzekł jak w sentencji postanowienia.

SSR Joanna Szekowska - Krym

ZARZĄDZENIE

odpis postanowienia i uzasadnienia doręczyć pełnomocnikowi uczestniczki M. M..